

če analizirati vsako posebej).

Na str. 61 izvem, da je Kamnita goba "nad vasjo Krn", potem me kot popolnega laika zbega podatek na str. 62, ki pravi, da je Kamnita goba "pod vasjo Krn". Na str. 60 preberem v tehničnem stolpcu, da je višinska razlika do Kamnite gobe 80 m; ker nas "višinska razlika" po nekakšni navadi železni srcaji usmerja navzgor, tu pa se moramo glede na zadnji odstavek na str. 62 usmeriti navzdol, bi bilo priročno napisati "višinska razlika 80 m v sestopu." – Pomembni orientacijski točki (glede na besedilo) "vasica Selišče" in "domačija Pri Sivcih" (oboje str. 61) nista vrisani na zemljevidu na str. 60. (Sta pa na priporočenem sopotnem zemljevidu Krnsko pogorje in Kobarid.) Do struge Volarje se menda lahko spustimo "po ostan-kih stezic na južni strani Selc" (str. 61); morda; po zemljevidu (zemljevidih) sodeč bo stran spuščanja prej vzhodna, ali pa nas bodo steze pripeljale v Selišče, to pa je v vodniku omenjeno kot samostojno izhodišče, menda celo nekoliko odročno. (Da bi imel zemljevid Krnsko pogorje in Kobarid merilo "1 : 5.000" (str. 60), ne bo držalo. Seveda gre za tiskovno napako (glej str. 197, tam piše 1 : 25.000), teh pa je še nekaj, vendar so blažje in kar nekako samopopravljalne in jih ni vredno omenjati. – Malo je tudi (nehotenega) humora, ko nas pisec poboža po ličku in potolaži: "Prav pod slap nam ni potrebno iti, ker je pot zelo zahtevna." (str. 60) Po tem kriteriju potem ni treba iti na Triglav ne preplezati Daulagirija ne smučati z Everesta, in bogve če je Kolumb storil prav, da je plul ... sam ni vedel, kam. Namesto tako prizanesljivo blagega odpuščanja bi pričakoval nekaj takega kot "... ker je pogled na slap prav tako lep / ali še lepši / mogočen / veličasten z (nekega) malo oddaljenega in lahko dostopnega razgledišča." Avtor namreč pravi, da je pot "zahtevna". No, se bomo pa malo potrudili, ali ne? Nekaj drugega bi bilo, če bi rekel,

da je nevarna. Tedaj pa le pamet v roke! Slovnica in pravopis seveda ne mirujeta. Al' prav se piše "Pod bregom" al' "Pod Bregom" (oboje str. 61), "Kamnita goba" al' "kamnita goba" (oboje str. 60), "iz Vrsnega" (str. 60) in "mimo Vrsnega" (str. 61), to se prša. Zagovarjam pisavo Kamnita goba, ker je pravo zemljepisno ime. Pod B/bregom bi v skladu s svojimi davnimi stališči skušal napisati Podbreg (po vzoru sosednjega potoka Podmlaka), vendar bi se prej posvetoval z domačini, da ugotovim, če je Breg pravo lastno ime; analogno bi domačijo Pri Sivcih (str. 61, tako piše tudi na zemljevidu) poskusil pisati "pri Sivcih" ali sploh samo "Sivci" (po vzoru sosedja, ki je "Šmon", brez "P/pri"; poenostavitve in poenotenja z izpustom predloga ali z zložensko spojitvijo predloga z imenovalnikom so zelo zaželene). Krajevni leksikon me pouči, da se reče "na Vrsnem/Vrsnu", torej bo prav "z Vrsnega/Vrsna". Slovnico-pravopisna nedoslednost res še ni prava zmešnjava, vseeno pa je treba kar nekaj poguma, da se pod takó opravljeno delo podpiše kot lektor.

To seveda ne pomeni, da knjiga ni uporabna. Na svojem makronivoju je absolutno uporabna, potrebna, pametna, domoljubna, vesela, idejna (glede uvodne strani) Blagor mu, kdor z njo ostane na tem nivoju. Tam pa bo ostala večina uporabnikov, na to je izdajatelj računal. "Hudič je v podrobnostih," smo rekli, te pa knjige v njenem osnovnem poslanstvu k sreči ne morejo spodnesti. V iskanju lepote in popolnosti se ponuja veselo in žalostno spoznanje hkrati: da sta pisca svoje delo (v glavnem) opravila, urednik in lektor pa svojega (v znatni količini) ne, ali pa samo na pol.

Ne morem si kaj, da mi ne bi kot preveč polnoletnemu človeku misli uhajale k Rudolfu Badjuri in Francetu Planini. Pokriva ju prah pozabe, današnji drveči čas se ne me- ni veliko za pionirje "vodnikopisja", čeravno sta ravno ta dva vgradila

v njegove temelje svoje najboljše moči. Predstavljajmo si, kako sta s počasnim hlaponom rajžala po de- želi in potem pešačila neskončne kilometre. Se lahko rezultati, ki jih navržeta današnji na-cilj-nas-do-stavljajoči hlastni avto in "vsevedni" kompjuter, ki lahko vsak hip postreže z vsako(?) informacijo z vsega sveta, merijo z njunimi (umirjenimi, dognanimi, odgovor-nimi, tenkovestnimi), ki sta jih do-hodila in napisala "peš"?

Stanko Klinar

Ostrnice – Pripovedi mojega bivanja

"Lepo je v naši domovini biti mlad", poje znana pesem. Mladi smo, ko smo mladi, mladi smo, ko pišemo pesmi, in mladi smo, ko izdamo svojo pesniško zbirko. To še pose-bej velja, če taka knjiga izide v sa-mozaložbi. Knjiga, ki izide s po-svetilom življenjski družici, je še lepše darilo. In pri samozaložbi je vse opravljeno delo avtorjevo, da- rilo in posvetilo sta v enem.

Marjan Krišelj je iz svojega arhiva izbral 79 pesmi, ki jih je objavil v knjigi z naslovom Ostrnice in s po-dnaslovom Pripovedi mojega biva-nja. Združil jih je v petih poglavjih z različnimi naslovi: Ljubezen (14 pesmi), Iskanje (24), Pomladni vonj (7), Sence (12), v prvem po-glavju pa je 21 pesmi seveda po-svečenih avtorjevi ljubezni – go-ram. Med njimi sta dve posvečeni rožam (Planika in Murka), naslovi treh pesmi pa nosijo imena naših gora (Storžič, Triglav, Na Kočni). Škoda, da za knjigo ni bila pripravljena tiskovna konferenca, saj se o lepem lahko govori in tudi piše.

Ljudje smo srečni v življenju, če znamo sreči slediti. Ljubiti svojo družino, ljubiti ljudi v sosesčini, ljubi-ti svojo domovino, ljubiti gore, ki obdajajo naš kraj; nekaj najlepše-ga, kar si sploh lahko želimo. Ta-kega si skozi Ostrnice predstavlja-mo gospoda profesorja Marjana Krišlja, diplomiranega slavista, ro-jenega leta 1931 na Visokem. Šti-riinštirideset let je služboval na Radiu Slovenija, sprva kot radijski

napovedovalec, lektor, novinar, urednik in strokovnjak za radijski govor. Uveljavil se je v radijskih reportažah, predvsem s temami iz planinskega življenja. Pomemben je njegov delež pri snovanju 2. programa (Val 202). Med drugim je urejal oddaje Odmevi z gora, Nedeljska izletniška torba, Izletniški kažipot itd. ter radijski časopis Naš govor. Na fakulteti za družbene vede pa je predaval predmet Javna občila in komunikacijska tehnologija – radio.

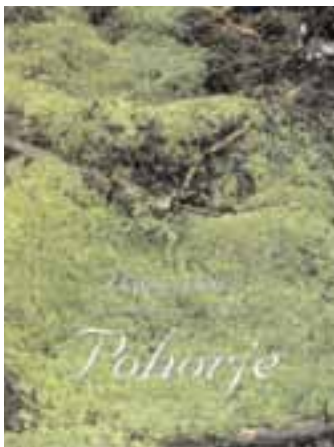
Za televizijo je napisal scenarije za oddaje V kraljestvu Zlatoroga, Vsak dan je bolj zelena naša gora, Ajdna in V hribih se dela dan. Bil je urednik oz. sourednik naslednjih knjižnih izdaj: Jakob nad Preddvorom, Zbornik Predvor skozi čas, Bil sem na Triglavu, Kako na Triglav, Vojne podobe iz Julijskih Alp ter Pavla Kunaverja Brezna in vrhovi ter Moje steze, Toneta Škarje Stene mojega življenja, Danila Cedičnika Congma je hodil spredaj in Sledovi ptic, Leva Svetka O spominih na Beneško Slovenijo ter Dušana Jelinčiča Zvezdane noči. Od leta 1980 do 1986 je urejal Planinski vestnik. Sam pa je napisal naslednja literarna dela: Mount Everest – Sagaramatha, Zlata naveza, Gore v ljudeh in Lotosov svet.

Gospodu Marjanu Krišlju, prijatelju, ljubitelju gora in strokovnjaku za pisano in govorjeno besedo ob njegovi pesniški zbirki obenem iskreno čestitamo za življenjski jubilej, 70-letnico rojstva.

Ciril Velkovrh

Vedno zeleno Pohorje

Kdo ve, zakaj se založbe nekako izogibajo osrednjega štajerskega pogorja, mogoče je vzrok tudi v tem, da ni avtorjev, ki bi bili pripravljeni "obdelati" ta skrajni vzhodni konec Centralnih Alp. Preveliko področje, za nekatere nezanimivo, premalo znano...? Kdo ve, vsekakor pa se ob vseh slikovitih dolinah, markantnih vrhovih nad njimi in številnih naravnih znamenitosti širom naše male dežele

lahko s ponosom ozremo tudi na gozdnato Pohorje. Pred kratkim je založba Sidarta izdala izletniški vodnik Štajerska avtorjev Jurija Pivke in Nataše Galun, ki zajema tudi pohorske stezice, ob tem pa se prav tako velja spomniti monografije Vedno zeleno Pohorje, ki je izšla konec lanskega leta pri založbi Kapital iz Mariboru. Njen avtor je Jurij Pivka, knjiga pa je v tem trenutku edino tovrstno delo, ki na dokaj bogat način predstavlja pohorska prostranstva.

Okoli 140 strani velikega formata s trdimi platnicami krasi veliko številno avtorjevih fotografij, teksti pa so podani v treh jezikih – slovenskem, nemškem in angleškem. Na ta način je knjiga zanimiva tudi za tujce, ki z njo odkrijejo še en prelep delček Slovenije. Vsebina je razdeljena na pet delov: Mariborsko in Ruško Pohorje, Slovenjebistriško Pohorje, Zreško Pohorje, Ribniško Pohorje in Slovenjegraško Pohorje. Vsako območje oziroma poglavje ima še nekaj podpoglavij, v katerih so predstavljene nekatere največje znamenitosti, tako naravne kot tudi kulturne (npr. Sv. Areh, Slap Šumik in pragozd, Planje – visokogorski travniki, Lovrenška jezera, Kremžarjev vrh...). Vsako področje in znamenitost je predstavljena s kratkim besedilom, ki podaja osnovne značilnosti oziroma informacije, pou-darek pa je predvsem na fotografi-

jah, ki dokazujejo, da nam ni treba vselej plezati na visoke vrhove, da ulovimo v objektiv lepe podobe narave. Avtor je v knjigi predstavil poleg naravnih in kulturnih znamenitosti tudi obilo turističnih in rekreativnih možnosti, ki jih ponuja Pohorje. Kljub vsemu pa se ne moremo znebiti občutka, da bi lahko bila knjiga besedilno močnejša, še posebej, če se zavedamo, da pokriva izredno široko in pomembno področje. Kar se tiče izbora fotografij pa ob nekaterih ponavljajočih se motivih pogrešamo predvsem živalski svet Pohorja, zdi se tudi, da so nekatere fotografije ob reprodukciji izgubile svojo barvno polnost. Zagotovo bi tudi oblikovalci lahko še rekli kakšno besedo pred dokončno podobo knjige. A to so sedaj lahko kvečjemu le nasveti ob morebitni novi izdaji. Vsekakor pa je Vedno zeleno Pohorje monografija, ki je v tem prostoru potrebna, še posebej ob vse hitrejšem razvoju in številnih možnostih, ki se odpirajo v zadnjem času. Primerna je tako za promocijo, kot tudi za ohranitev podobe Pohorja, ki je kmalu ne bo več.

Boris Strmšek

Božanski mir gorā

Aleš Tacer

*V nosnicah
polje mi
vonj po nevihti;
v steno
zagrebem
drhteč v divji ihti.*

*Le malo še,
malo,
previs ta
še zmorem;
tej ujmi besneči
potem bom
pokoren.*

*In gora zaenkrat
še skriva prezir.
Kljub burji
začutim
božanski nje
mir...*